

เอกสารประกอบการเรียนการสอน ชุดที่ 1 การวิเคราะห์วิจารณ์ภาพยนตร์

ทฤษฎีAUTUER CRITICS

บทสัมภาษณ์ชูเกียรติ คักดีวีระกุล

[https://th.wikipedia.org/wiki/ 28-9-59](https://th.wikipedia.org/wiki/28-9-59)

ชูเกียรติ คักดีวีระกุล (มะเตี้ย) เกิดเมื่อวันที่ 15 มีนาคม พ.ศ. 2524^[1] ที่จังหวัดเชียงใหม่ จบการศึกษาระดับมัธยมจากโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย ระดับอุดมศึกษาจาก คณะนิเทศศาสตร์ ภาควิชาภาพยนตร์และภาพนิ่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีผลงานกำกับภาพยนตร์เรื่อง “คน ผี ปีศาจ” “13 เกมสยอง” (13 Beloved) “รักแห่งสยาม” และ “Home ความรัก ความสุข ความทรงจำ”

ประวัติ

ชูเกียรติ เป็นคนเชียงใหม่โดยกำเนิด เป็นลูกคนสุดท้องในพี่น้อง 2 คน มีพี่สาว 1 คน ชื่อเล่นจริงๆ ชื่อว่า ปูเป้ มีคุณแม่เป็นครู พ่อทำอาชีพหลายอย่าง แต่เน้นเกี่ยวกับต้นไม้ภูมิทัศน์ รับเหมาทำสวน ฐานะครอบครัวไม่แน่นอน ได้เข้าศึกษาที่โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย ตั้งแต่ชั้นประถม จนระดับชั้นมัธยม เขาได้แสดงความสามารถทางด้านดนตรีตั้งแต่ชั้น ม.3 โดยเคยแต่งเพลง ทั้งเนื้อร้องและทำนอง และเข้าห้องอัด ให้น้องโรงเรียนพระหฤทัย ได้ค่าจ้างเป็นของขวัญและบัตรคอนเสิร์ต และต่อมาได้เข้าศึกษาระดับชั้นอุดมศึกษาที่คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พออยู่ชั้นปี 2 ได้เริ่มทำภาพยนตร์สั้นเรื่องแรก ชื่อเรื่อง บ้านเก่า และส่งไปประกวดที่มูลนิธิหนังไทย จนมาชั้นปีที่ 3 ปี 4 ทำหนังสืออาจารย์เรื่อง ลมเยวราช ได้อุ้ม สิริยากร และ สรพงศ์ ชาตรี มาร่วมเล่น เพราะพ่อของเพื่อนเป็นนักข่าว รู้จักกับดาร่า และสุดท้ายตอนจบทำหนังเรื่อง ลี เป็นภาพยนตร์ยาว ฉายที่สยาม ทำกับเพื่อนๆ รุ่นพี่ รุ่นน้อง^[2]

พอเรียนจบ แต่ยังไม่ได้รับปริญญา ก็มีนายทุนชวนไปกำกับหนังทุนต่ำ เรื่อง *คน ผี ปีศาจ* มีทุนให้ 5 ล้านบาท และทำรายได้กำไร ต่อมาได้ทำภาพยนตร์เรื่อง *13 เกมสยอง* เขียนบทร่วมกับเอกสิทธิ์ ไทรรัตน์ การทุนนิสต์แถวหน้าเมืองไทย จากนั้นได้ไปช่วยเขียนบทให้กับ *בודี้ ศพ #19* กำกับโดยวิมล ภูริจิตปัญญา และตามด้วย *รักแห่งสยาม* ชูเกียรติยังช่วยแก้ไขบท และสคริปต์ อย่างภาพยนตร์เรื่อง *ซ็อคโกแลต* ที่ช่วยแก้ไขตัวละครให้เห็นภาพมากขึ้น^[3]

ผลงาน

ภาพยนตร์สั้น

- 2543 ภาพยนตร์สั้นเรื่อง “บ้านเก่า”
- 2544 ภาพยนตร์สั้นเรื่อง “ดงรกฟ้า”, “วิมานนี้สีชมพู ”
- 2545 ภาพยนตร์สั้นเรื่อง “มอเตอร์ไซค์อ่าง”, “ลมเยวราช”
- 2546 ภาพยนตร์สั้นเรื่อง “2003” - ภาพยนตร์สั้นกึ่งสารคดีที่ได้รับรางวัลรองชนะเลิศสาขาช่างเฟื่องจากมูลนิธิหนังไทย และ “ลี” - หนังที่มีความยาวเหมือนหนังใหญ่ และแอบฉายตามโรงไปแล้วหลายรอบ
- 2551 หนังเรื่องสั้น "โตพามีน" นำแสดงโดย พิช วิชญ์วิสิฐ
 - ตามข้อมูลที่ถูกประชาสัมพันธ์เมื่อชูเกียรติได้ทำภาพยนตร์ในระบบ จะเห็นว่าหนังเรื่อง "สารคดีว่าด้วยอนาคตของชาติ" ในปี 2546 ด้วย ซึ่งแท้จริงแล้วเป็นความเข้าใจผิดของฝ่ายประชาสัมพันธ์ เพราะประโยคที่ว่า "สารคดีว่าด้วยอนาคตของชาติ" นั้นคือเรื่องย่อของภาพยนตร์สั้นเรื่อง "2003" เมื่อครั้งที่ชูเกียรติส่งหนังเข้าประกวดในงานของมูลนิธิหนังไทยนั่นเอง ไม่ใช่ชื่อภาพยนตร์สั้นของชูเกียรติแต่อย่างใด

ภาพยนตร์

- 2547 ภาพยนตร์เรื่อง คน ผี ปีศาจ (Pisaj)
- 2549 ภาพยนตร์สั้นเรื่อง 12 (12 Begins) และ ภาพยนตร์เรื่อง 13 เกมสยอง (13 Beloved)
- 2550 ภาพยนตร์เรื่อง รักแห่งสยาม (The Love of Siam)
- 2551 ภาพยนตร์เรื่อง ฝัน-หวาน-อาย-จูบ (4Romances) (กำกับตอน"ฝัน")^[4]
- 2554 ภาพยนตร์เรื่อง หลุดลี้หลุด (กำกับตอน"ฮู อา กง")
- 2555 ภาพยนตร์เรื่อง "Home ความรัก ความสุข ความทรงจำ"
- 2556 ภาพยนตร์เรื่อง เกรียน พิคชั่น
- 2557 ภาพยนตร์เรื่อง "The Eyes Diary คนเห็นผี"

บทภาพยนตร์

- 2556 เกรียน พิคชั่น
- 2555 ภาพยนตร์เรื่อง "Home ความรัก ความสุข ความทรงจำ"
- 2551 ซ็อกโกแลต
- 2550 รักแห่งสยาม
- 2550 บอดี้...ศพ#19 (ร่วมกับ เอกสิทธิ์ ไทยรัตน์)
- 2549 13 เกมสยอง
- 2547 คน ผี ปีศาจ

การแสดง

- 2550 บอดี้...ศพ#19 แสดงเป็นแพทย์ในช่วงท้ายเรื่อง
- 2550 รักแห่งสยาม รับบทเป็น พี่ชายของหญิง
- 2557 ละครชุด เกรียนแฮ็ส เดอะซีรีส์

กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

- 2554 ละคร วนาลี สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3
- 2557 ละครชุด เกรียนแฮ็ส เดอะซีรีส์ (ภาคต่อจากภาพยนตร์เกรียน พิคชั่น) สถานีโทรทัศน์โมเดิร์นไนน์
- 2559 ละคร ปีกทอง จีเอ็มเอ็ม 25

ด้านดนตรี[แก้]

- 2550 เพลงประกอบภาพยนตร์ "รักแห่งสยาม" เพลง "กินและกิน" และ "Ticket"
- 2543 เพลง "คืนอันเป็นนิรันดร์" เพลงประกอบละครเวทีนี้เทศจุฬา
- 2551 เพลง "เข้า-เย็น"Radio"จำได้ไหม"ยังคง"อาจจะเป็น"ฉันและเธอ"อย่าไปเสียใจ"

"ยังหายใจ" ในอัลบั้ม RADIODROME ในวง The August Band

2551 มิวสิควิดีโอ "แอบมีเธอ feat. คิว ฟลัวร์" ในอัลบั้ม 4F = M ของ สมเกียรติ อริยะชัยพาณิชย์

- 2554 มิวสิควิดีโอ "คนคุ้นเคย" ศิลปิน Radio Garden ค่าย Mono Music

- ภาพยนตร์สั้น “2003”
 - รองชนะเลิศรางวัลช้างเผือกประจำปี 2003
- ภาพยนตร์ “13 เกมสยอง”
 - รางวัลชมรมวิจารณ์บันเทิง รางวัลลำดับภาพยอดเยี่ยม
 - Best of Puchon: Puchon International Film Festival (PiFan) ครั้งที่ 11 ประเทศเกาหลี
 - Best Asian Film award: European Fantastic Film Festival Federation Asian Award หรือ EFFFF
 - Best Asian Film: The Golden Prize จาก The Fantasia International Film Festival ครั้งที่ 9 ประเทศแคนาดา
 - Golden Raven award: Brussels International Festival of Fantastic Film
 - เข้าร่วมใน 4 เทศกาลภาพยนตร์ระดับโลก อาทิ Hannya Film Festival 2007 (สเปน) Udine Far East Film Festival (อิตาลี), Neuchatel International Fantastic Film Festival (สวิสเซอร์แลนด์), Fantasia International Film Festival (แคนาดา), Puchon International Fantastic Film Festival (เกาหลี)
- ภาพยนตร์ “รักแห่งสยาม”
 - รางวัลสุพรรณหงษ์ทองคำ ภาพยนตร์ยอดเยี่ยม ผู้กำกับภาพยนตร์ยอดเยี่ยม
 - รางวัลสตาร์เอนเตอร์เทนเมนต์อวอร์ด ภาพยนตร์ยอดเยี่ยม ผู้กำกับยอดเยี่ยม บทภาพยนตร์ยอดเยี่ยม
 - รางวัลสตาร์พิกซ์อวอร์ด ภาพยนตร์ยอดเยี่ยม ผู้กำกับยอดเยี่ยม บทภาพยนตร์ยอดเยี่ยม
 - เฉลิมไทยอวอร์ด ครั้งที่ 5 ผู้กำกับยอดเยี่ยม บทภาพยนตร์ยอดเยี่ยม
 - รางวัลชมรมวิจารณ์บันเทิง ภาพยนตร์ยอดเยี่ยม ผู้กำกับภาพยนตร์ยอดเยี่ยม บทภาพยนตร์ยอดเยี่ยม
- ภาพยนตร์ “โหม ความรัก ความสุข ความทรงจำ”
 - รางวัลสุพรรณหงษ์ทองคำ ภาพยนตร์ยอดเยี่ยม ผู้กำกับภาพยนตร์ยอดเยี่ยม
 - สยามดารา สตาร์ส อวอร์ดส์ 2012 ผู้กำกับภาพยนตร์ยอดเยี่ยม
 - เฉลิมไทยอวอร์ด ครั้งที่ 9 ภาพยนตร์ไทยแห่งปี ผู้กำกับภาพยนตร์ไทยแห่งปี บทภาพยนตร์ไทยแห่งปี
 - รางวัลภาพยนตร์ไทย ชมรมวิจารณ์บันเทิง ครั้งที่ 21 ภาพยนตร์ยอดเยี่ยม

อ้างอิง

-
1. กระโดดขึ้น↑ [Madiew's blog](#)
 2. กระโดดขึ้น↑ [ชูเกียรติ ศักดิ์วีระกุล คนทำหนังรุ่นใหม่, นิตยสารดิฉันฉบับที่ 743 วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551 หน้า 120-133](#)
 3. กระโดดขึ้น↑ [นิตยสารลิปส์ ฉบับปักษ์หลัง กุมภาพันธ์ 2551 หน้า 154-169](#)
 4. กระโดดขึ้น↑ [ข้อมูลภาพยนตร์ผืนหวานอายุจบจาก www.4romances.com](#)
- [ชีวประวัติ ชูเกียรติ ศักดิ์วีระกุล ที่](#) [ฐานข้อมูลภาพยนตร์ไทย](#)
 - [สเปซของมะเดี่ยว spaces.live.com](#)

เอกสารประกอบการเรียนการสอน ชุดที่ 2 การวิเคราะห์วิจารณ์ภาพยนตร์

ทฤษฎีAUTUER CRITICS

บทสัมภาษณ์ซูเกียร์ตี คักดีวีระกุล

<http://positioningmag.com/10982> June 5, 2008

หากชีวิตไม่พลิกผัน ละทิ้งทุนด้านดนตรี และหันมาเอนทรานซ์เป็นเด็กนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ เพื่อแสวงหา “ความท้าทาย” และ “เปิดประตูบานใหม่” ให้กับชีวิต วันนี้ก็คงไม่มี “มะเต๋ยว-ซูเกียร์ตี คักดีวีระกุล” ผู้กำกับเลือดใหม่วัย 27 ปี ที่สามารถสร้างผลงานระดับรางวัล และเป็นที่ยอมรับของคอหนัง อีกทั้งสามารถถ่ายทอดความคิดผ่านภาพยนตร์จนกระทั่งเกิดแรงกระเพื่อมในสังคมไทย ด้วยประเด็น “ความรัก” ในรูปแบบต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวของทุกคน

และแน่นอนว่ามะเต๋ยวเป็น Idol ของคนรุ่นใหม่ซึ่งนิยมชมชอบเขาด้วยทักษะฝีมือที่หลากหลายแบบหาตัวจับยาก แต่เชื่อว่าเขายังมี “ของ” อีกมากที่จะปล่อยออกมาให้ได้ลองกัน

“ถ้าเลือกเรียนดนตรี อนาคตชัดเจนมาก เราคงจบมาเป็นอาจารย์สอนดนตรี ทำงานในวงการเพลง แต่เส้นทางที่เลือกมันใหม่สำหรับเรา แต่เราเลือกกว่านะ (หัวเราะ) แต่พ่อแม่ก็ไม่ห้าม เราก็คือ แต่ที่ต้องพิสูจน์ให้เขาเห็น และครั้งนั้นก็เปลี่ยนครั้งแรกในชีวิต” มะเต๋ยวเปิดฉากให้สัมภาษณ์กับ POSITIONING ที่ห้องรับแขกของบริษัทบาแรมยู ด้วยท่าที่เป็นกันเอง และมีอารมณ์ขันตลอดเวลา

มะเต๋ยวใช้ชีวิตผูกพันอยู่กับดนตรีมาตั้งแต่อายุ 9 ขวบ เป็นชีวิตที่ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจของตัวเอง แต่สุดท้ายกลับเป็นสิ่งที่หล่อเลี้ยงจิตวิญญาณของเขาตราบนานทุกวันนี้

Mathew Multi-Talent Creator from Positioning Magazine on Vimeo.

“เริ่มสกีวโอลินและเชลโล่ตั้งแต่เด็ก แรกๆ เหมือนโดนบังคับ แต่ไปๆ ภายใจก็ชอบ ม.ต้น นี้เอาแต่เล่นดนตรี จนที่บ้านบอกเลิกเล่นอะ (หัวเราะ)” นอกเหนือจากดนตรี ภาพยนตร์เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เขาสอนใจใคร่รู้ และถ่ายออกมาได้อย่างน่าชม

“ชอบดูหนัง ดูได้ทุกแนว แต่ไม่ค่อยมีเวลา ก็เลยชอบอ่านบทวิจารณ์”

จุดเปลี่ยนของชีวิตครั้งที่ 2 เดินทางมาถึงเมื่อได้รู้จักกับปรัชญา ปิ่นแก้ว การเขียนบทและกำกับภาพยนตร์จึงเกิดขึ้นเป็นลำดับต่อมา มะเต๋ยวนับเป็นตัวอย่างของผู้ที่ไม่ย่อท้อ และชวนขวยมุ่่งมัน และบากบั่นที่จะคว้าฝันให้ได้ เพราะผลงาน คน ฟี ปีศาจ บอดี้ ศพ 19 อีกทั้ง 13 เกมสยอง ที่ผ่านมาเสมือนหนึ่งใบเบิกทางให้โปรเจกต์หนึ่งในฝันที่บ่มเพาะมานานกลายเป็นจริง

ผลงานชิ้นเอก “รักแห่งสยาม” เป็นการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ มุมมองเกี่ยวกับความรักที่สวยงาม และมีอยู่จริง ถ่ายทอดในแบบฉบับของเขา ด้วยความยาวกว่า 3 ชั่วโมงครึ่ง (ซึ่งภายหลังจากที่เสียเสียงดูจบ ได้บอกกับเขาสั้นๆ ว่า “หนังมันยาวไป”) แม้ผลตอบรับจะมีทั้งด้านบวกและด้านลบ แต่สุดท้ายความเชื่อมั่นในสิ่งที่ทำ ก็ถูกการันตีด้วยรางวัลที่ได้รับอย่างเป็นทางการเป็นกอบเป็นกำ ขณะที่รายได้กว่า 40 ล้านบาท ก็เป็นที่น่าพอใจไม่ขาดทุน

“เราต้องเชื่อว่างานของเราถูกต้องอย่างแรงกล้า ใครจะว่าผิดหรือถูก มันก็เป็นความคิดของเรา”

ปัจจุบันรักแห่งสยามขึ้นแท่นหนังน้ำดีที่มีคำพ้อแก่การรอดต่อนักดูหนัง และได้รับคำชมจากการฉายในงานเทศกาลหนังต่างๆ ทั่วโลก เช่น อิตาลี ฮอลลีวูด ใต้หวัน เกาหลี และญี่ปุ่น แม้ตลอดระยะเวลาทุกขั้นตอนของการทำงานจะเผื่อความสำเร็จแบบใจดีมากๆ ต่อมา

คำว่า “Fulfill” เป็นคำชมหลายครั้งที่เขาได้ฟังจากชาวต่างชาติซึ่งได้ดูรักแห่งสยาม “มีผู้ชายฝรั่งคนหนึ่งเหมือนจะมีแฟนด้วยนะ เดินเข้ามาบอกว่า This is my life และหนังของเราเติมเต็มชีวิตและความรู้สึกของเขา...แต่ เอ๊ะ เป็นผู้ชายนี้ (หัวเราะ)” แม้จะเข้าโรงฉายตั้งแต่พฤศจิกายน 2550 แต่จนถึงบัดนี้ กระแสรักแห่งสยามยังคงมีไอยู๋อยู่ เป็นไอยู๋ที่เขาปลอบปลื้มใจและยังรู้สึกอึดอัดกับความสำเร็จนี้ไอยู๋ และบอกว่าอีกนานที่จะทำหนังรักแนวอีกออกมาอีก

มะเต๋ยเป็นตัวยุติชัดเจน ของ Commercial Art ซึ่งเขายอมรับว่าเมื่อทำงานรับค่าจ้าง ก็ต้องสร้างสมดุลกัน เพราะใช้เงินทุนของคนอื่น แต่ถ้าเป็นเงินตัวเองก็ไอยู๋ว่ากัน ไอยู๋จะ Art ไอยู๋แค่นั้น

จากคำถามที่ว่า ให้เลือกว่า การเขียนเพลง เขียนบทภาพยนตร์ และเป็นผู้กำกับ บทบาทไหนที่ทำแล้วมีความสุขที่สุดมะเต๋ยตอบอย่างไม่ลังเลว่า “เขียนเพลง” ใครเลยจะคาดคิดว่า เด็กเชียงใหม่ที่เคยส่งเดโมไปแข่งค่ายเพลงต่างๆ นับสิบครั้ง แต่ไร้เสียงตอบรับใดๆ จะสร้างสรรค์ผลงานเพลงยอดเยี่ยมได้ถึงเพียงนี้ “การเขียนเพลง ถูกกลั่นกรองออกมาจากตัวเรา เป็นธรรมชาติมากที่สุด เป็นความคิดของเราคนเดียว แต่บทหนัง ไอยู๋กับหนังก็ไอยู๋ทำงานกับคนเยอะ”

ด้วยความเป็นคาทอลิก มะเต๋ยรู้สึก “Thank God” ทุกครั้งที่เขียนเพลงได้รั๋นไอยู๋ล มีท่วงทำนองพวยพุ่งขึ้นมาในสมอง “จู่ๆ ก็จะมีเพลงเหมือนมีพระเจ้าจับยัดใส่เข้ามา เป็นแบบนี้ไอยู๋บ่อยครั้ง”

อย่างไรก็ตาม งานภาพยนตร์ก็ทำให้เขาได้ใช้ความสามารถแบบรอบด้านและเติมไปด้วยความท้าทายมากขึ้น “หนังกับเพลงเสริมกัน เพลงเสฟง่าย เสฟเร็ว ช่วยทำให้หนังสมบูรณ์”

ตั้งแต่ปี 2543 เมื่อครั้งเป็นนิสิตนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ มะเต๋ยแต่งเพลง “คืนอันเป็นนิรันดร์” เพื่อประกอบละครเวทีของคณะฯ และเพลงเดียวกันนี้ถูกนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของรักแห่งสยามในอีก 7 ปีต่อมา “กันและกัน” เพลงประกอบภาพยนตร์รักแห่งสยาม ก็เป็นอีกบทเพลงหนึ่งไอยู๋ผ่านการร้อยร้อยเรียงความอย่างสวยงามจากมะเต๋ย

ปัจจุบันการเขียนเพลงของเขายังคงดำเนินต่อไป สำหรับอัลบั้มใหม่ โปรเจกต์สำคัญสำหรับน้องๆ วงออกัสอันเป็นที่รักของเขา ที่จะเกิดขึ้นในสิงหาคมนี้

มะเต๋ยมีมุมมองต่อการทำงานที่แปลกแต่น่าสนใจว่า “การทำงานแม้ไม่ได้งาน มันก็คือการทำงาน เราคิด เราขีดเขียน นั่งมองฟ้า มองอากาศ มองกระดาษเปล่าๆ แต่ไม่ได้อะไรมันก็คืองาน เป็นคนที่คิดแบบนี้ เพราะถ้าวางมือทำงานแล้ว มันเป็นเรื่องของจังหวะ อารมณ์ หลายอย่างผสมผสานกัน แต่จริงๆ คนอื่นอาจมองว่าเสียเวลา (หัวเราะ)”

เมื่อย้อนกลับไปดูผลงานที่ผ่านมาของเขามีทั้งหนังสองขวัญ หนังรัก แล้วหนังแบบมะเต๋ยคืออะไรกันแน่ ??

“หนังทดลอง (หัวเราะ) ขอทดลองไปก่อน ไม่ใช่อยากจะทำแต่หนังมีสาระ หนังไร้สาระแต่มีข้อคิดอยู่ข้างในก็อยากทำ หนัง Animation ก็อยากทำ แต่ต้องเป็นหนังที่มี Attitude มีมุมมองของตัวเองต่อสิ่งต่างๆ ”

เขาบอกว่าภาพยนตร์เป็นศิลปะที่มีคุณลักษณะเฉพาะตัว มีความพิเศษ และนั่นคือเสน่ห์ของภาพยนตร์ ส่งผลให้เกิดจินตนาการไม่รู้จบ

“ทุกวันนี้ยังมีรักแห่งสยาม ภาคต่อ ที่เขียนขึ้นโดยแฟนคลับหนังเรื่องนี้ในอินเทอร์เน็ตอยู่เลย นี่คือความมหัศจรรย์อย่างหนึ่งของหนังที่เปิดโอกาสให้คนดูได้สร้างสรรค์ผลงานของเขาเองได้”

มะเดี่ยวไม่ได้เป็นเพียงผู้กำกับหนัง รั้งสรรค์เพลง เท่านั้นหากแต่เป็นนักปั้นกลายๆ

มาริโอ้ พิช และวงอภัส แจ็งเกิดจากภาพยนตร์ของเขา ขณะที่สินจัย เปล่งพานิช กลับมายิ่งใหญ่ในโลกภาพยนตร์ได้อย่างสมเกียรติจากบทที่สมน้ำสมเนื้อ แม้มะเดี่ยวจะไม่ได้สังกัดกับค่ายใด แต่สัญญาใจที่มีกับสหมงคลฟิล์มและบาแรมยู ทำให้เขามุ่งงานกับที่นี้อย่างต่อเนื่องในฐานะคนคุ้นเคยที่สร้างผลงานได้ดี มะเดี่ยวเคยคิดจะเปิดบริษัทโปรดักชั่น เฮาส์ เล็กๆ เพื่อรับงานแต่งเพลง กำกับมิวสิกวิดีโอ แต่สุดท้ายแล้วเขาขอเป็นมืออาชีพดีกว่า ด้วยเหตุผลว่า ไม่อยากถูกกดดันและบีบคั้นทางความคิดจนเกินไป แม้จะมีสินค้าติดต่อเข้ามาหลายแบรนด์ อีกทั้งเวลาที่มีก็ไม่มากพอ ดังนั้นเพลงเข้าวันใหม่ที่แต่งให้กับโดฟ จึงเป็นผลงานที่ทำให้กับลูกค้าชิ้นสุดท้าย

มะเดี่ยวพูดถึงไลฟ์สไตล์ของเขาว่า “ทำงาน ทำมาหากิน แต่ทำงานก็เหมือนกับไม่ได้ทำเพราะทำสิ่งที่ชอบ” ขณะที่ชีวิตในโลกออนไลน์ของเขาก็แทบไม่แตกต่างจากคนอื่น มะเดี่ยวเข้า hi5 แทบทุกวัน อัปเดตสเปซบ้าง และอ่านกระทู้ตามเว็บบอร์ดต่างๆ แต่ไม่เคยตอบเลย เมื่อให้เปรียบเทียบตัวเองเป็นแบรนด์ก็ได้ในโลก มะเดี่ยวบอกว่า ตัวเองเป็นสินค้าไม่ติดแบรนด์ เป็นเสื้อใจ ก่อนจะปิดท้ายว่า เป็นเหมือนสินค้าทดลองตลาด เป็นหัตถกรรมทำมือซึ่งเน้นคุณภาพ

แม้ชีวิตจะเปลี่ยนไปจากเดิมมาก เดินออกจากบ้านก็มีคนเข้ามาทักทาย จำนวนเพื่อนใน hi5 เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่เขาบอกว่าทุกวันนี้ตัวเองยังไม่ดัง แค่เป็นที่รู้จักมากขึ้นเท่านั้น อย่างไรก็ตาม มะเดี่ยวยังคงเป็นที่น่าจับตาวางผลงานชิ้นต่อไปของเขา ภาพยนตร์เรื่อง “14” แนวหักเหลี่ยมเฉือนคมว่าจะเป็นอย่างไร แต่สำหรับเขาแล้ว “ต้องดีกว่าเก่า” เท่านั้น

“ผลงานอยู่ยาวนาน ต้องทำให้ดีที่สุด ตีชิ้นเรื่อยๆ เพราะไม่ว่าก็สลิปก็ร้อยปีผ่านไป ฉายอีกไม่รู้กี่รอบ เครียดก็ขึ้นชื่อว่า ชูเกียรติ ศักดิ์วีระกุล ไม่เปลี่ยนแปลง ถึงตอนนั้นจะไม่อยู่แล้วก็เถอะ (หัวเราะ)”

เอกสารประกอบการเรียนการสอน ชุดที่ 3 การวิเคราะห์วิจารณ์ภาพยนตร์

AUTUER CRITICS

บทสัมภาษณ์ชูเกียรติ ศักดิ์วีระกุล

<http://www.dek-d.com/board/view/3035456/> 12 สิงหาคม 2556 เวลา 11:50 น.

แบน! ฮอริโมน ้วยว้าวุ่นความตัจจิตของคนเมือง

" มะเตี๋ยวชูเกียรติ ศักดิ์วีระกุลผู้กำกับหนังวัยรุ่นน้ำดี กล่าว

กลายเป็นประเด็นร้อนแทบจะทันที หลังจากทีละครซีรีส์เรื่องดัง ฮอริโมน ้วยว้าวุ่น ที่ออกอากาศผ่านกล่องของแกรมมี่ ถูกอนุกรรมการกำกับดูแลเนื้อหาฯ ในคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) เรียกดูเทป ละครเรื่อง 'ฮอริโมน ้วยว้าวุ่น' เนื่องจากอ้างว่าพบเนื้อหาหาล่อแหลมอาจจะเข้าข่ายผิด พ.ร.บ.ประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตราที่ 37 ที่ระบุว่า

"ห้ามไม่ให้ออกอากาศเนื้อหารายการที่มีลักษณะลัษณ์การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือกระทำให้ซึ่งเข้าลักษณะลามกอนาจาร หรือมีผลกระทบต่อกรก่อให้เกิดความเสื่อมทรามทางจิตใจหรือสุขภาพของประชาชนอย่างร้ายแรง ก่อนหน้านี้ก็มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่เหมาะสมบางประการของละครเรื่องนี้เป็นระยะๆ โดยเฉพาะฉากเช็กซ์ของ 'สไปร์ท' เด็กนักเรียนสาวที่คิดว่าเรื่องเช็กซ์เป็นเรื่องปกติ จนคำว่า "อย่ากินสไปร์ทต้องใส่ถุง (ยาง)" กลายเป็นคำฮิต หรือฉากความรุนแรงของตัวละครอย่างไฝ่ ที่ชอบยกพวกตีกับคู่อริ แม้กระทั่งฉากไฝ่บวชพระก็ถูกรุมกระทุบฉากไฝ่สูบบุหรี่ ฉากผู้หญิงรุ่นพี่ยกพวกตบรุ่นน้องเพื่อแย่งผู้ชายแล้วถ่ายคลิปประจาน ฉากผู้ชายจูบปากกับผู้ชาย ฯลฯ"

ประเด็นก็คือถ้าคุณเป็นแฟนละครซีรีส์เรื่องนี้จริงๆ ดูติดตามตั้งแต่ต้นจนจบตอน คุณคิดว่าละครเรื่องนี้มีเนื้อหา ผิดพ.ร.บ.การประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 37 สมควรถูกแบนหรือไม่? ละครเรื่องนี้เมื่อเทียบกับละครทางฟรีทีวีที่มีมากมาย ประเภทแย่งผัวแย่งเมีย ตบๆ ตีๆ กร๊ากๆ วางยาฆ่าแม่ผัว ฮอริโมนวัยรุ่นมันจะมีความดีสู้ได้บ้างไหม? กระทั่งคำถามใหญ่ที่ว่าหน่วยงานแบนละครเรื่องนี้ติดตาม เท่าทัน เข้าใจสถานการณ์สังคมสมัยใหม่มากน้อยแค่ไหน? ไทยรัฐออนไลน์พาไปหาคำตอบกับปรากฏการณ์ดำตามกระแสทั้งๆ ที่ยังไม่เคยดู หรือดูแบบหยาบๆ ที่หลายคนเรียกนิสยนี้ว่า ความตัจจิตของคนเมือง !!!

ความตัจจิตของคนเมือง เออะแบน! เกินไปหรือเปล่า...?

"ไม่อยากจะใครแบบนั้น แต่คุณต้องเปิดตาว่าเรื่องจริงมันยิ่งกว่านี้อีกมาก.... " มะเตี๋ยว-ชูเกียรติ ศักดิ์วีระกุล" ผู้กำกับหนังวัยรุ่นน้ำดี ระดับมือรางวัลกล่าวในฐานะผู้มากประสบการณ์ที่ทำงานคลุกคลี และเข้าใจหัวอกคนรุ่นใหม่บอกแบบนี้

"ถามผมว่าละครเรื่องนี้มันแรงไหม แรงนะ แต่ใช่หรือไม่ว่ามันเป็นเรื่องที่เราเห็นกันทุกวัน ผมก็ไม่รู้ว่าคนที่ว่าละครเรื่องนี้แรงเป็นคนกลุ่มไหน แต่กลุ่มเป้าหมายของซีรีส์เรื่องนี้เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่มาจากสังคมจริงๆ มันไม่ได้เขียนหรือแต่งขึ้นมา ซีรีส์เรื่องนี้มันสะท้อนสภาพสังคมของวัยรุ่นในปัจจุบันที่มีความรุนแรง มีเรื่องเช็กซ์ไปทั่ว ถ้าเราเป็นวัยรุ่นหรือไม่ปิดหูปิดตาจนเกินไป พวกนั้นมันมีอยู่แล้วในสังคม เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นทุกวัน แต่ไม่มีใครยกเอามาพูด ที่นี้พอซีรีส์เรื่องฮอริโมน ้วยว้าวุ่น เขานำเสนอมานช่องเคเบิลของแกรมมี่ดูผ่านกล่อง จึงไม่มีการผ่านเซ็นเซอร์ แต่ช่องเขาก็ต้องเซ็นเซอร์ด้วยตัวเองระดับหนึ่งอยู่แล้ว มันก็เป็นเรื่องที่ดี ที่ได้เห็นถึงปัญหาจริงๆ เป็นซีรีส์ที่สะท้อนจากความจริงของสังคม ผมเห็นว่าอย่าเป็นกระต่ายตื่นตูมกันเกินไป"

เมื่อถามว่าในรูปแบบการนำเสนอตรงๆ แบบนี้ ถ้าเปลี่ยนช่องทางมาออนแอร์ในฟรีทีวีจะถูกเซ็นเซอร์ไหม...? ผู้กำกับชื่อดังเชื่อว่า ถ้าฮอริโมน ้วยว้าวุ่น ออนแอร์ทางฟรีทีวีเราจะไม่มีโอกาสได้ดูเรื่องจริงเหล่านี้แล้ว แต่ถ้าเป็นภาพยนตร์ก็อยู่ในเรตติ้งที่เด็กวัยรุ่นไม่สามารถจะเข้าถึงกันได้ ซึ่งน่าเสียดาย

“ถามว่า ถือเป็นโทษมหันต์หรือเปล่าที่เด็กได้ดูซีรีส์เรื่องนี้ในระบบที่ไม่มีเซ็นเซอร์ และก็มีการทำละครแบบโจ่งครึม ในฐานะทำงานกับเด็กมาเยอะ ผมเชื่อว่าดูก็ไม่ส่งผลอะไรมากหรอก เด็กปัจจุบันนี้ไปไกลกว่าในซีรีส์แล้ว แต่ผู้ใหญ่ควรดูเพื่อที่จะได้รู้ถึงปัญหา แล้วแก้ปัญหาได้ตรงจุด หรือแบบว่าเราจะมานั่งคุยกัน เรื่องพวกนั้นจริงๆ จังๆ ได้สักที ไม่ใช่เราแค่มาถ่ายให้เด็กดูให้อ่านก็สงสัย ซึ่งจริงๆ โลกมันก็ได้เป็นแบบนั้น ปัญหาต่างๆ ที่หมกหมมมาจะได้ถูกแก้ไขสักที บางคนมองว่าเด็กวัยรุ่นมันชั่ว มันเลว ผมคิดว่ามันไม่ได้ชั่วหรือเลวนะ ถ้าเคยผ่านช่วงของวัยรุ่นมาจะรู้ว่าการเป็นวัยรุ่นจะมีอะไรที่พุ่งผ่านมันก็ทำอะไรที่โง่ๆ ได้ทั้งนั้น ผู้ใหญ่ก็เหมือนกัน ทำไมเราไม่เอาละครเรื่องนี้สอนเขาว่าเมื่อทำผิดทเรียนจะเป็นอย่างไร”

มะเด็ยย้ำว่า สิ่งสำคัญต้องไม่ลืมว่า เรื่องราวที่สะท้อนออกมามันก็เหมือนในซีรีส์ และเด็กก็เป็นผลมาจากผู้ใหญ่ทั้งนั้น

“อย่างในละครที่พ่อแม่เด็กของแต่ละคนก็มีวิธีการสอนลูกคนละแบบ ลูกที่มีการสอนจากครอบครัวที่ดี ดูแลดีก็ออกมาดี ส่วนลูกที่มีการสอนที่ไม่ค่อยใส่ใจลูก ลูกก็จะออกมาเหมือนอย่างที่เราเห็นในละครนะ ส่วนเรื่องเซ็กซ์ของซีรีส์เรื่องนี้ จะมองว่ามันโจ่งครึมเกินไปไหม มีฉากมีเซ็กซ์กันในห้องน้ำโรงเรียนเรียน ในห้องสมุด ในห้องลับ ผมอยากบอกว่ามันก็ปกติ ถ้าคนพูด หรือทุกๆ คนไม่หลบหลบตาจนเกิดไป มันก็ได้มีอะไรมา แค่อูบปาก ก็เบาๆ มันรับได้ ไม่ถึงกับเป็นพวก ประเภทอย่างหนังโป๊ หนังเอ็กซ์ หรือหนังอาร์ ต่างๆ ที่หาดูได้ง่ายกว่าซีรีส์เรื่องนี้ก็ เราที่เคยคุยกับเด็กถึงฉากเซ็กซ์ที่คนวิพากษ์วิจารณ์ละครเรื่องนี้ เชื่อไหมเด็กหลายคนบอกว่าฉากเซ็กซ์ในละครยังเบาๆ อยู่นะ จริงๆ ถ้าเทียบเรื่องเลวร้ายต่างๆ สังคมมันแย่นักมากกว่านี้ไปไกลแล้ว”

สุดท้ายถามว่าเห็นด้วยกับการแบนละครเรื่องนี้ไหม ผู้กำกับชื่อดังบอกว่า อย่าไปเซ็นเซอร์เลยเพราะอย่างน้อยมันก็ต้องมีช่องทางในการเสพสื่อในหลายๆ รูปแบบบ้าง เพื่อให้คนดูฉลาด สามารถดูแล้ว แยกแยะดีเลวได้ เป็นประชาธิปไตยดี

“ต้องดูแล้วให้เรียนรู้การแยกแยะ ไม่ใช่ว่าแค่สอนให้เด็กเขาแยกแยะ แต่เด็กไม่ได้ดู เขาก็แยกแยะไม่เป็น เด็กสังคมสมัยนี้เขาโตขึ้น ก็เป็นเด็กที่ผู้ใหญ่คอยห้ามโน่นห้ามนี่ตลอดเวลา ก็เหมือนสังคมไทยเด็กวัยรุ่น ของซีรีส์ฮอโรโมนะ มันก็ไม่ต่างกันอะไรกัน ก็เหมือนวิธีการเลี้ยงลูกอยู่หนึ่งครอบครัวในซีรีส์ฮอโรโมนะ ที่สะท้อนว่า เด็กที่ผู้ใหญ่ไม่ให้ดูนั้นไม่ให้ดู แต่จริงๆ แล้วเด็กมันโต ไปไกลกว่าที่ผู้ใหญ่รู้ เขาคิดได้เอง แยกแยะได้เอง เขาได้รับรู้อิทธิพลจากสื่อต่างๆ ไกลกว่าสิ่งที่ผู้ใหญ่เสพอีก แล้วเมื่อเทียบกับซีรีส์ของเมืองนอกความแรงซีรีส์ของไทยแทบจะเทียบไม่ได้ หนึ่งครั้งหนึ่งของเมืองนอกเลยอย่างซีรีส์ของอังกฤษ เขาไม่ได้สั่งสอนเลยว่าตัวละครอะไรทำผิด ทำถูก จะชั่ว หรือเลว แต่เขาให้คิดเอาเองได้ แล้วถ้าเทียบกับซีรีส์ในไทย”

“จริงๆ แล้วเรื่องเซ็กซ์ของผู้หญิงในซีรีส์ฮอโรโมนะวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์กับผู้ชายป๊อปูลาร์ ทั้งโรงเรียน ถามว่ามันเป็นการสะท้อนของเด็กในสังคมไทยจะมีการเลียนแบบ อยากคิดอยากลองรีเปล่า ผมคิดว่าผู้หญิงเดี๋ยวนี้ ถ้าแต่กันก็มี ยิ่งเด็กม.ต้น แล้วล่าแต่เด็กผู้ชาย ซึ่งสังคมแบบนี้ สมัยนี้มีเยอะก้าวกระโดดไกล แรงกว่าซีรีส์เรื่องนี้ก็” ผู้กำกับหนังวัยรุ่นมีอรรถวักกล่าวสรุป

อย่ากระแดะ อย่าแบน ยอมรับความจริง หาทางออกให้สังคม!

“ฉากมีอะไรกันในห้องเรียน เทียบกับภาพคลิปโป๊ ความรุนแรงในโลกไร้สายที่หาได้ง่าย แรง เลว ร้ายกว่านี้เยอะแล้วจะแบนละครตีแผ่เรื่องนี้เลยหรือ ผมไม่เห็นด้วย...” ครูยุ่น มนตรี ลินทวีชัย ผู้ก่อตั้งและเลขาธิการมูลนิธิคุ้มครองเด็ก ผู้ริเริ่มโครงการบ้านคุ้มครองเด็ก ทำงานในองค์กรพัฒนาเอกชน ด้านเด็กสะท้อนในฐานะนักเคลื่อนไหวเพื่อเด็กและเยาวชนมากประสบการณ์กล่าวพร้อมทั้งย้ำว่า สังคมอย่าปิดหูปิดตากระแดะจนปฏิเสธการเรียนรู้จนเกินไป

“ผมดูแล้ว ฉากที่ใครๆ บอกว่ามีเซ็กซ์กันในห้องเรียน ในโรงเรียน มีฉากโจ่งครึมมากมาย จริงๆ มันไม่ได้สะท้อนถึงความรุนแรงและมันไม่ใช่ภาพที่โจ่งครึมอะไรทั้งสิ้น โดยเนื้อหาที่เขาทำสะท้อนความเป็นจริงของสังคม และเมื่อเทียบกับพวกที่เป็นภาพ-คลิปอื่นๆ ในโซเชียลและโลกออนไลน์ที่มีอยู่อย่างมากมาย และหาได้ง่ายมาก มันแรงกว่านี้เยอะ แรงเลวร้ายชนิดเทียบกันไม่ได้ บางทีมาโดยรู้ตัว และไม่รู้ว่า ไม่ได้ตั้งใจ ผมว่าช่องทางออนไลน์ แรงกว่านี้หลายเท่า ทั้งเรื่องเพศและความรุนแรง ผมว่าสักๆ แล้วทุกคนก็น่าจะรู้ปัญหาดี แต่เวลาที่มันเป็นสื่อเราไม่พูดกันซะที นำแปลกที่เวลาออกมาเป็นภาพคนมองว่าผิด เนื้อหาแบบนี้ ผมกลับมองว่า เรากล้าที่จะยอมรับใหม่กับสังคมวัยรุ่น สังคมที่จะมีกำลังซื้อสำหรับคนชั้นกลาง ก็มีปัญหามาแบบนี้ ซึ่งอาจจะมามาก่อนหน้านี้แล้ว ก่อนที่จะครอกหลายปีแต่ไม่มีใครนำมาสร้าง แค่วลามันสะท้อนออกมา ก็วิพากษ์วิจารณ์กันเฉพาะที่ออกมาเป็นสื่อ แต่เราไม่ได้หยิบขึ้นมาดูว่า จริงๆ เป็นขนาดนี้เลยหรือ ไม่ตามไปดูว่าเรื่องจริงมันเป็นอย่างนี้หรือเปล่า หรือกระตือรือร้นว่าเราจะมีการแก้ปัญหาอย่างไร เออะก็จะแบน”

เมื่อถามถึงเสียงวิพากษ์วิจารณ์เรื่องเซ็กซ์ โดยเฉพาะมีการใส่ชุดนักเรียนมีเพศสัมพันธ์ หรือมีเพศสัมพันธ์กันในห้องเรียน ในฐานะนักวิชาการนักเคลื่อนไหวที่ทำงานกับเด็กและเยาวชนมาหลายสิบปีคิดอย่างไร

“อย่างกระดะทำรับไม่ได้จนเกินไป ผมอยากจะบอกว่ามันก็มีนะในสังคมเดี๋ยวนี มีเพียงแต่ถ้าเรายอมรับมีจริงไหม ต้องทำให้เห็นว่าไม่ได้มีกันทุกคน แต่คงเป็นปัญหา แล้วอาจลามไปเรื่อยๆ ถ้าไม่มีการหาทางออกกับเรื่องเหล่านี้ จริงๆ แล้วการศึกษา ควรจะมีการเน้นการแก้ปัญหาให้เด็กในส่วนนี้ด้วย ถ้ามองว่าคิดว่าจะมีข้อเสียหรือมีการเลียนแบบของซีรีส์เรื่องนี้รีเปล่า มี 2 อย่างที่มองเห็น 1. ความรุนแรง 2. เซ็กซ์ ซึ่งเมื่อคุณไปละเมิด แล้วคุณไม่รับผิดชอบ อันนั้นผมว่าเป็นค่านิยมที่พ่อแม่ต้องระวังให้มาก แต่ถ้าไปละเมิดหรือล่วงเกินใดๆ แล้ว มีความรับผิดชอบ มันก็เวิร์กนะ ละครต้องสะท้อนตรงนี้ให้มันชัด โดยที่คนผม ผมไม่เชื่อว่าคนที่เขาอาจจะใจแตกหรือคนที่อาจจะพลังพลาด จะเป็นตัววัดความดี ความเลวของคน ผมไม่เชื่อ เพราะว่าผู้ใหญ่ที่เห็นในทีวีบางคนก็แย่กว่าเด็กที่พลาดพลังไปก็มีให้เห็นมากมายไม่เห็นพูดอะไร”

สุดท้าย ครูย่น เสนอด้วยว่า ข้อเสนอในการชมละครเรื่องนี้ได้ประโยชน์สูงสุด ควรชมอย่างพิจารณาและพยายามหาช่องทางว่าอะไรที่ทำให้คนอื่นเขาเดือดร้อนหรืออะไรที่เราเดือดร้อน เขาได้สะท้อนมาแล้ว ถึงแม้ว่าเราจะเจอตัวละครแบบในหนังที่พลาดเราก็อยาไปซ้ำเติมหรือประณามเขาเลย มาช่วยเขาดีกว่า

“บางทีเด็กก็อ่อนต่อโลก สมมติว่าการที่พลาดไป หลายกรณีเขาก็ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน แต่ทำไมถึงถูกประณามกันอย่างหนักจนคนรอบข้าง ผมว่ามันไม่แฟร์ บางคนที่ทำอะไรแบบๆ ซ่อนๆ หรือบางทีผู้ใหญ่ที่วิจารณ์เด็กมันแย่งกันกว่า เวลามีปัญหาที่กลับไปค้นหาเด็ก ดังนั้น ผมอยากให้ดูละครเรื่องนี้แล้วก็ไปจับกลุ่มวิพากษ์หาทางออกให้กับปัญหา และที่สำคัญอย่าไปประณามเด็กที่พลาด จงดูว่าผู้ใหญ่แบบเราจะช่วยเหลือเขาอย่างไร ในส่วนของผู้ผลิตละครก็อยากจะฝากว่าผมเห็นละครเรื่องนี้สร้างตอนจบแบบหาทางออกให้เด็กแบบแหลมคมให้กับแต่ละปัญหา เด็กที่ตกเป็นเหยื่อจะได้ไปเลือกใช้คิดว่ามันน่าจะเป็นประโยชน์ เหมือนการสร้างโลกจำลองจากหนังเรื่องนี้แล้วเรียนรู้กับมัน ผมว่าเป็นเรื่องคุณูปการให้กับสังคมมากๆ อย่าไปตามกระแสที่บอกว่าไม่ได้แล้วแบนเลย กระดะไป ช่วยกันยอมรับว่าปัญหามันมีอยู่จริงๆ และเรียนรู้และร่วมมือแก้ไขกันดีกว่าดีกว่าอะอะแบนไป” นักเคลื่อนไหวเพื่อเด็กและเยาวชนชื่อดังกล่าวสรุป

จิตคนเมือง-มุมนิตยวิทยาห่วงเด็กเลียนแบบจริง แต่ไม่เลวร้ายขนาดต้องแบน

ขณะที่ในมุมของจิตแพทย์ นพ.กัมปนาท ต้นสถิตบุตตรกุล จิตแพทย์ชื่อดัง กล่าวว่า แม้จะไม่เห็นด้วยกับการแบนละครเรื่องดังเรื่องนี้ แต่สิ่งที่ทุกคนต้องไม่ลืมก็คือ ฮอโรโมนวัยวุ่นมันก็เป็นเหมือนดาบสองคม โดยเฉพาะความน่ากลัวของมันอยู่ที่ความเป็นละครซีรีส์ยาวนานนั่นเอง

“ความเป็นซีรีส์พอละครมันยาวปื คนจะคิดว่าติดตามได้เรื่อยๆ ถ้าคุณไม่ดูตอนจบคุณดูแต่กลางๆ คุณก็จะได้แบบกลางๆ แล้วเมื่อคุณดูหนังในโรงคุณดูตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบเรื่องภายในชั่วโมงครึ่ง มันเห็นภาพรวมทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ แต่เป็นเคเบิล เป็นดาวเทียม ความน่ากลัวอยู่ที่เด็กๆ สามารถเปิดดูได้ กลุ่มวัยรุ่นที่ดูเราไม่หวังเท่าไร เนื่องจากเขารู้ว่าทำแล้วเป็นอย่างไร แต่ในกรณีเด็กเล็กๆ เช่นอายุระหว่าง 3-5 ขวบเป็นวัยจดจำและเลียนแบบไม่ควรให้ดูอย่างยิ่ง อายุระหว่าง 9-10 ขวบขึ้นไป แม้วัยนี้จะเริ่มเข้าใจเหตุผลมากขึ้นแล้ววิธีการที่เขาจะไปเลียนแบบก็ไม่ค่อยน่ากลัวสักเท่าไร แต่ถ้าถามว่าปลอดภัย 100% ไหม มันก็ยังมีความเสี่ยงอยู่ แต่ถ้าเทียบกับเด็กเล็ก เด็กเล็กมีความเสี่ยงที่มากกว่า”

จิตแพทย์ชื่อดังแนะนำวิธีแก้ไขด้วยว่า อย่างที่บอกตนไม่เห็นด้วยกับการแบน และก็ไม่ได้ห้ามดูซะทีเดียว เพราะถ้าจะให้ดี อยากให้ผู้ผลิตลดฉากที่มี ความรุนแรงและเซ็กซ์ลงไปกว่านี้ แม้ว่าละครเรื่องนี้จะดีกับพ่อ-แม่ หรือ ครู-อาจารย์ดู แต่ถ้าเกิดว่าเราไปให้เด็กเล็กๆ ดู บางทีเขาก็อาจจะเกิดพฤติกรรมเลียนแบบ เพราะเขาชื่นชอบซึ่งเป็นเรื่องอันตราย

“จริงๆ มันไม่มีหนังหรือละครประเภทไหนดีสำหรับทุกคน ดังนั้นผู้ทำละครควรต้องทำการบ้านเยอะขึ้น ซึ่งในประเทศไทยไม่ค่อยให้ความสำคัญเรื่องนี้สักเท่าไร ละครดี หนังดีคืออะไร รูปแบบการเขียนบท การรวมกันของบทประพันธ์ และบทโทรทัศน์ หรือว่าการใช้ตัวละครที่มาแสดง เขาไม่ได้ใช้ตัวละครที่ตั้งมาก คนดูจะเริ่มสนใจเนื้อหา แต่เมื่อไหร่ที่ใช้ตัวละครที่ตั้งมากๆ คนดูจะไม่สนใจเนื้อหาหันมาสนใจดาราทาน พอสนใจดาราทานปุ๊บ สิ่งที่แฝงมามันไม่ใช่การนำเสนอเรื่องราวที่ให้ออกคิด แต่เป็นการนำเสนอโปรโมตช่อง นี่มันคือจุดของการขาย ก็ขึ้นอยู่กับว่าอิมเมจของช่องนั้นจะขายอะไร ถ้าคุณจะขายสินค้า หรือ มาร์เก็ตติ้งคุณจะไม่แคร์สังคม ก็จะใช้ดาราดังๆ มาทำ มันเป็นแง่มุมทางจิตวิทยา ซึ่งบางละครมันไม่ตื่นเต้นเป็นดาราที่รู้จักแต่เขาแสดงได้ดี เนื้อหาดี เราจะปลื้มและประทับใจมาก ในขณะที่เราไปถามคนอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่ได้คิด แบบนี้เขาจะรู้สึกว่ามีดาราทันที่รู้จักเลย ไม่ได้เรื่องเลย มันก็ขึ้นอยู่กับมุมมอง บางคนเขาไม่สนใจเลยวดาราเขาจะดังหรือไม่ดัง ถ้ามีแง่มุมทางจิตวิทยาปุ๊บเราจะปลื้มมาก บางคนคิดว่าดาราดังไม่ดังไม่สำคัญแต่ในเรื่อง มีเรื่องของแพชชั่นเยอะ ชอบ อันนี้ก็ขึ้นกับกับความชอบของแต่ละคน เราจะไปตัดสินว่า คนนี้ผิด คนนี้ไม่ผิด หนังไม่ได้เรื่องเลย เราคิดกันตื่นเกินไป “นี่คือวิถีคิดของคนไทย” แต่ต่างเขาเขาไม่ได้คิดแบบนี้เลย”

เมื่อถามย้ำอีกว่าละครเรื่องนี้สมควรจะถูกแบนไหม ในทัศนะของจิตแพทย์ผู้นี้บอกว่า ไม่เห็นด้วยกับการแบนใช้ไหม...?

“อย่างที่บอกละครเรื่องนี้มีข้อดีอยู่ แต่ว่าอาจจะปรับความหรือหว่าลงไปในดหนึ่ง ถ้าปรับลงไปได้ ก็สามารถนำเสนอต่อได้ แม้จะขอให้จริงใจให้การแก้ไขจริงๆ ไม่ใช่แค่เอาพระมาพูดปิดท้ายเหมือนละครที่สังคมวิจารณ์ว่ารุนแรง แต่ก็ไม่ได้ปรับทรุนแรง ล่อแหลมให้น้อยลง หรือเมื่อถูกสังคมวิจารณ์แล้วเอากระเช้าดอกไม้ไปไหว้กรรมการ การแก้ไขปัญหาแบบนี้มันไม่จริงใจ แต่ถ้าปรับก็ฉายต่อได้ และสิ่งที่น่าตั้งคำถามต่อไปก็คือ องค์กรอย่าง กสทช. ถ้าจะสั่งแบนละครเรื่องนี้ คุณต้องกล้าหาญในการแบนละครของช่องฟรีทีวีที่ทำแต่เรื่องบ้าๆ บอๆ ให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน แต่ที่ผ่านมา กสทช. ยังไม่ได้ทำตัวเป็นกลางและตอบคำถามเรื่อง 2 มาตรฐานได้อย่างชัดเจน คุณจะมายุ่งแต่เรื่อง ฮอริโมนๆ และที่ผ่านมาแม้กระทั่งเรื่องคอร์ปชั่น ลอยหน้าลอยตาเรื่องการตบตี ตำพ่อ ตำแม่กัน โหด กสทช. ก็ไม่เห็นทำอะไรเลยกันได้ทุกวัน ไม่ใช่ทำไมพอใจตรงนี้ ตรงนี้ไม่ดี ก็ตัดสินเลยก็จะเกิดปัญหาและขาดความน่าเชื่อถือ” จิตแพทย์ชื่อดังกล่าวในที่สุด

และทั้งหมดนี้คือส่วนหนึ่งของคนที่ติดตามละครเรื่องนี้อย่างใกล้ชิด แล้วออกมาให้ความคิดเห็น พร้อมชี้ให้เห็นถึง 'การมีอยู่' ของละครตีแผ่สังคมนักเรียนวัยรุ่น บทสรุปจึงอยู่ที่ว่า ก่อนที่พหุภาษาว่ามันดีหรือเลว คุณจะ "ดู" และหยิบข้อดี ข้อเสียมันมาใช้เป็นอุทาหรณ์สอนใจตัวเอง บุตรหลาน คนใกล้ชิด หรือ จะไม่ดูแล้ว "ปิดหูปิดตา" ตัวเองต่อไป แล้วก็ทำตามกระแส ตามจรรยาตติฯ เช่นเคย.

เอกสารประกอบการเรียนการสอน ชุดที่ 4 การวิเคราะห์วิจารณ์ภาพยนตร์

ทฤษฎี AUTUER CRITICS

บทสัมภาษณ์ซูเกียร์ตี คักดีวีระกุล

http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1271232137 14 เมษายน พ.ศ. 2553 เวลา 21:00:00

.เพราะภราดรภาพในใจของคนถูกปลุกขึ้นมาแล้ว อุดมคติแห่งความเท่าเทียมเริ่มคึกคึกในใจของผู้คนที่ถูกกดขี่ข่มเหง และถูกปลุกเร้าด้วยความซิงซังของชนชั้นกลางที่ถูกดึงไปเป็นเครื่องมือของชนชั้นสูงอย่างเต็มตัว...

หมายเหตุ "ซูเกียร์ตี คักดีวีระกุล" หรือ "มะเดี้ยว" ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง "รักแห่งสยาม" รวมทั้งหนังสือสะท้อนปัญหาสังคมไทยในยุคปลายรัฐบาลทักษิณ ชินวัตร หลาย ๆ เรื่อง เช่น "คน ผี ปีศาจ" และ "13 เกมสยอง" ได้เขียนจดหมายตอบกลับไปยังเพื่อนรุ่นน้องที่เข้ามาบรรยายอารมณ์ความรู้สึกผิดหวังเสียใจกับปฏิกิริยาของคนรอบข้างที่มีต่อเหตุการณ์นองเลือดในวันที่ 10 เมษายน โดยเขาได้นำเนื้อหาในจดหมายดังกล่าวไปโพสต์ไว้ในเว็บล็อกส่วนตัว <http://mdsponx.spaces.live.com> มติชนออนไลน์เห็นว่าจดหมายของซูเกียร์ตีมีเนื้อหาน่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง จึงขออนุญาตนำมาเผยแพร่ดังต่อไปนี้

13 เมษายน

โยนิโสมนสิการ

จากที่ได้ข่าวประกาศไปในเฟซบุคว่าจะทำรายการตอบคำถาม ก็มีผู้คนส่งคำถามมากมาย มีไม่น้อยที่เป็นคำถามเกี่ยวกับสังคมและการเมือง จะอ่านตอบลงไปในยูทูปก็เกรงใจเพราะว่าในการดำเนินรายการหมายมุ่งว่าทำเพื่อความบันเทิงใจ การค้นหาความจริงทางสังคมและการเมืองตอนนี้มีผู้คนออกมาแสดงความเห็นกันมากมายอยู่แล้วจึงปล่อยให้เป็นที่ของท่านเหล่านั้นไป

หากแต่ก็ยังมีความกลัดใจอยู่ไม่น้อยในประเด็นความขัดแย้งแลความเศร้าที่ต้องมีผู้คนเสียชีวิตบาดเจ็บไปในเหตุการณ์จึงหยิบจดหมายของน้องคนหนึ่งที่ยื่นมาในใจความถามว่า เขาควรทำอะไรเมื่อเริ่มขัดแย้งกับเพื่อนในเฟซบุคเกี่ยวกับการเมือง ทั้งที่เป็นเพื่อนสนิทที่นิสัยดีพอความขัดแย้งเกิดขึ้นเขาและเธอร์แลนด์เหล่านั้นต่างแสดงตัวตนที่โหดเหี้ยมอำมหิตออกมาได้อย่างไม่น่าเชื่อจดหมายส่งมาถึงข้าพเจ้าหลายวัน หากแต่ยังไม่ได้อตอบ แล้วไม่นาน น้องคนนั้นก็นำไปเขียนลงบล็อกด้วยความสับสนว่าวุ่นใจ แผงความทุกข์ใจที่เสียเพื่อนอยู่ในที่ เจือระคนด้วยความโกรธเคืองอย่าง ข้าพเจ้าเชื่อว่าความโกรธนั้นไม่ได้มุ่งหมายไปที่ตัวบุคคล แต่ยังแผ่ลามไปถึงสังคม แลทุกสิ่งทีปลุกความคึดอัยศเหล่านั้นให้เพื่อนของเขา จึงขอเชิญทุกท่านเข้าไปอ่านในบล็อกนี้ ก่อนที่จะอ่านจดหมายตอบกลับของข้าพเจ้าต่อไป

<http://nanoguy.exteen.com/20100412/entry>

จดหมายถึงน้อง

ตื่นอรัก

จากคำถามสั้น ๆ วันก่อนที่เธอมาได้ถามพี่มา บัดนี้ได้แจจแจงรายละเอียดจนเห็นภาพชัดเจน โดยที่ไม่ต้องจินตนาการใด ๆ เพราะรอบข้างตัวพี่ ตัวเรา ตัวเขา ตัวเธอ เหล่านั้นเราต่างประสบปัญหานี้กันทั้งสิ้น แม้แต่ตัวพี่เองที่วันนี้คงพูดไม่ได้แล้วว่าเปนกลางทางการเมือง

การออกตัวว่าเห็นด้วยกับกลุ่มคนเสื้อแดงเปนเรื่องที่สุ่มเสี่ยงอย่างมากในสังคมกรุงเทพฯสาธารณะ(ในที่นี้หมายถึงในโซเชียลเบอร์นี้ด้วย) เพราะเราจะถูกชี้หน้าด่าทันทันทีว่าเป็นลิวลื้อของทักษิณ เปนคนโกงที่ถูกล้างสมอง ไร้การศึกษา ชีวิตมีค่าเพียงธุลีดิน และถูกเกลียดชังไปในทันที แต่ที่ว่าการออกตัวอย่างชัดเจนยังดีกว่าการออกตัวว่าเปนกลางแล้วซ่อนความยินดีอำมหิตอยู่ภายในอย่างคนที่ได้เจอคนพวกนี้เขาไม่ถามเราหรือว่าทำไมเราถึงเห็นด้วยกับเสื้อแดง เหมือนที่เขาตอบเราไม่ได้เหมือนกัน ว่าทำไมถึงเกลียดทักษิณ แล้วส่วนใหญ่ก็จะอธิบายไม่ได้ด้วยว่าทักษิณทำผิดอะไร มักจะเชื่อเพราะเขาบอกมา เชื่อเพราะเขาพูดกัน เชื่อเพราะสื่อชี้ให้เห็นเปนแบบนี้ และที่น่าเศร้า เชื่อ เพราะกลัวจะถูกหัวว่าไม่ฉลาดทันคน

ที่ทำหนังสือพิจารณาจริยธรรมนโยบายรัฐบาลทักษิณมาตั้งแต่ก่อนเรียนจบมหาวิทยาลัยจนถึงเรื่องสืบสามเกมสยองก่อนที่รัฐบาลของเขาจะถูกรัฐประหาร ในคืนที่ถ่ายทำมิวสิกวิดีโอเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่องดังกล่าว ส่วนใหญ่ที่พูดถึงในเบื้องานคือเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชนในสงครามยาบ้า อันเป็นนโยบายของรัฐบาล เรื่องการแทรกแซงสื่อและนโยบายประชานิยม พี่ไม่ค่อยกล้าแตะเรื่องการเสียดงภาษีหรือการทุจริตต่าง ๆ ที่เขายก มาเป็นประเด็นในช่วงท้าย ๆ ของการดำรงตำแหน่งนั้นเป็นเพราะว่าพี่ไม่เข้าใจระบบภาษี ไม่เข้าใจวิธีการฟอกเงิน การวิพากษ์วิจารณ์สิ่งใดที่ เราไม่รู้แจ้งจึงไม่ใช่ความคิดที่ดีเท่าไรนักเพราะวันหนึ่งสิ่งต่าง ๆ อาจจะย้อนมาหาตัวเราเอง อนึ่ง หากจะพูดเรื่องภาษี พี่ก็ยังเห็นคนรอบข้าง ตั้งหลายคนพยายามหลบเลี่ยงภาษีด้วยวิธีต่าง ๆ นานาเช่นกันและที่ไม่น่าพูดถึงเลยก็มีคนในประเทศนี้ตั้งหลายคนที่ต้องเสียภาษีและก็ใช้ ทรัพยากรเดียวกันบนผืนแผ่นดินไทยรวมถึงพี่ด้วย ที่บางอารมณ์เมื่อนึกถึงความทุจริตที่เกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้าในหน่วยงานของรัฐ พี่ก็ไม่อยากจะ เสียภาษีเหมือนกัน แต่ก็เลี่ยงไม่ได้เพราะหัก ณ ที่จ่ายเงินทุกครั้งเมื่อพี่ได้รับค่าจ้าง

เราไม่ต้องอธิบายแรงผลักดันในการออกมาต่อสู้ของชนชั้นรากหญ้าให้เสียเวลาเพราะมีคนที่อธิบายไปแทบจนหมดสิ้นแล้วแต่คนส่วนใหญ่ ในเมืองก็ยังเลือกที่จะไม่เข้าใจอาจจะเป็นเพราะขบวนการในความคิดเขายังเอาควายไถนาเกี่ยวข้าว สวมงอบกันเหมือนในโปสเตอร์ของการ ท้องเที่ยวฯ ความยากจนและการถูกกดขี่มันเป็นอย่างไรง่ายจะจินตนาการถึงในสังคมของผู้ที่ร้องเรียนทุกอย่างได้ผ่านทางอินเทอร์เน็ต ตั้งแต่เรื่องของแกมจากการชิงโชคสินค้าไปจนถึงโดยแย่งอาหารในซาบูซิบูเฟต์ ไม่ว่าจะให้ข้อมูลอย่างไร การชุมนุมของคนเสื้อแดงเป็นการ ทำลายธุรกิจ การใช้จำยอนศรีวิไลซ์และความสำราญสะดวกสบายของเขาเหล่านั้น มากกว่าจะเป็นการเรียกร้องความเป็นธรรมทางการเมืองที่ เขาถูกสิทธิรอนมาหลายทศวรรษแล้ว

มีคำถามของน้องคนหนึ่งชื่อ "ปาริม" ถามได้นำสนใจว่า "ใครคือชนชั้นกลาง" เป็นคำถามที่ดีมากสำหรับเด็กมัธยมผู้ไม่รู้ จริงแล้วแต่ละสาขาที่มี อรรถาธิบายต่อคำว่าชนชั้นกลางของตัวเอง ทางรัฐศาสตร์ก็แบบนี้ เศรษฐศาสตร์ก็แบบนี้ สังคมศาสตร์ นิเทศศาสตร์ก็อีกแบบหนึ่งแล้วแต่จะพูดไป แต่สรุปรวมคำอธิบายในแบบของพี่ ชนชั้นกลางคือผู้ที่อยู่อาศัยในเขตเมือง ทำงานอยู่ในระบบธุรกิจ จุดมุ่งหมายของชนชั้นกลางคือการถีบตัวไปสู่ ชีวิตที่สูงขึ้นในระดับชนชั้นสูง คนพวกนี้มีความอ่อนไหวเปราะบางทางความรู้สึกเพราะชีวิตของพวกเขาไม่มีความมั่นคง เกือบทั้งหมดมีหนี้สิน ไม่ว่าจะ เป็นบ้านหรือรถ หรือธุรกิจ ดังนั้นไม่แปลกที่พวกเขาจะมีความกังวลในใจตลอดเวลาเกี่ยวกับเศรษฐกิจและการเมืองและต้องการหาแหล่งอำนาจ ไว้พึ่งพิงชนชั้นกลางอ่อนไหวกับข่าว เชื้อสื่อถ่ายโดยเฉพาะสื่อทางเลือกอย่างเช่น อินเทอร์เน็ต และเคเบิลทีวีพวกเขาพร้อมใจจะซื้อฟอร์เวิร์ดเมลล์ ข่าวซุบซิบ หรืออะไรก็ตามที่ขึ้นต้นว่า "ข่าววงใน" สิ่งที่เขาอยากกลัวคือการตามไม่ทันกระแส โดยเฉพาะยุคแห่งข้อมูลข่าวสารนี้ใครรู้ก่อน ปลอ่ยข่าว ได้ก่อน ย่อมได้รับการยกย่องราวกับเบญจบุรุษ ข้อพิพจน์นี้เห็นได้จากรายการแถมที่ได้รับความนิยมมากมาย พิธีกรหรือนักเขียนที่มีชื่อเสียงในการแฉไม่ ว่าจะเป็น มดดำ ซ้อเจ็ด หรือช่องเคเบิลใด ๆ ที่เปิดแล้วมีแต่กระเทยมาเมา้อัน ตอนนี้มีมากมายและได้รับการยกย่องเสียด้วย ในขณะที่เราถูกสอน ว่าการนินทาผู้อื่นนั้นไม่ดี โดยเฉพาะคนที่ไม่รู้จัก แต่ทำไม่ถึง...

ช่างมัน เรามานินทาชนชั้นกลางกันต่อ ด้วยรู้จักอ่อนข้างต้น ชนชั้นปกครองจึงหลอกเอาชนมผสมนี้มาได้โดยง่าย ด้วยสื่อที่เป่นของทหารและรัฐ เกือบทั้งหมดเขาจะทำให้เราเชื่ออะไร รักอะไร เกลียดอะไรได้โดยง่าย เรียนนิเทศมาสื่อแบบนี้เขาบอกว่าเป่นสื่อของรัฐบาลเผด็จการทหาร ไม่ใช่สื่อ ของเสรีนิยมประชาธิปไตยอย่างที่เราเชื่อกัน เพราะถ้าเป่นเช่นนั้นจริง พี่ที่ทีวีเราคงมีมากกว่าสิบช่องให้มีการแข่งขันเสรีมากกว่าจะต้องทนดูอะไร ห่วย ๆ ไร ๆ ไรรัฐนิยม ที่รัฐและนายทุนสื่อที่มีอยู่ไม่กี่เจ้ายึดยึดให้เรารู้แล้วบอกว่า "ชาวบ้านเขาต้องการแบบนี้" ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาอยากดูแบบ นี้หรือไม่มีปัญหาทำแบบอื่น หรือกลัวเขาจะฉลาดขึ้นมา

นอกเรื่องอีกแล้ว มาเรื่องชนชั้นกลางต่อ อย่าหาว่าเมา้อันเลย ชนชั้นกลางไม่ค่อยแคร์ต่อความเป่นไปของโลกมากนักจนกว่าจะมีปัญหาเดือดร้อน มาถึงตัว ในวัยมหาลัยเขาไปค่ายอาสาถิ่น แต่ก็เหมือนไปเที่ยวไปโกปโภคความสนุกจากชาวบ้านแล้วก็สร้างห้องสมุด ห้องน้ำ โรงอาหารให้ เขาอย่างที่เขาต้องการหรือเปล่าก็ไม่รู้ แล้วทุกคนก็ลืมไปสิ้นเมื่อตอนแะตลาดซื้อของฝาก เขาไปเที่ยวชนบทเพื่อดูความเรียบง่าย พอเพียง ทางอุดมคติก่อนจะกลับมาขบปึงในห้างหรูด้วยบัตรเครดิตที่หมุนเดือนชนเดือน แล้วเขาก็ค่าคนที่มาชุมนุมเหยียดหยามเขาเหมือนไม่ใช่คน ทั้งที่ผู้คนเหล่านั้นอาจจะเป่นลุงป้าน้าอาที่เคยไปสร้างห้องสมุด โรงอาหารให้กับเขาเมื่อไปค่ายก็เป่นได้ เขาไปวัดปล่อยนกปล่อยปลาถวาย สังฆทาน แต่ไม่ฟังเทศน์ หลายคนอ่านหนังสือพระดังแต่ไม่รู้จัก "กาลามสูตร" เข้าใจว่าเป่น "กามสูตร" หากลองปฏิบัติตาม กาลามสูตรที่ พระพุทธเจ้าสอนไว้ พี่เชื่อว่าหลายคนคงเป่นอิสระจากการครอบงำทางความคิดและเกิด "โยนิโสมนสิการ" ซึ่งไม่ใช่ความยินดีในโยนิ แต่ลอง ไปเปิดหาความหมายเอาเองเถิด

แล้วที่มาร์ชชนชั้นกลางมาหลายย่อนั้นมันตอบคำถามใดของดี หากดีมีโยนิสมนสิการแล้วก็จะเข้าใจว่า น้องคนที่เขามีความยินดีในความตายของ ผู้คนเหล่านั้นเขาเป็นชนชั้นกลางที่ขาดซึ่งวิจารณ์ญาณโดยแท้ อาจจะเป็นความเยาว์ความเขลาของนาง หรือสื่อที่บิดเบือนโลกของนางไปให้เห็น กังจักรแปดดอกบัว เห็นความตายเป็นเรื่องน่ายินดี เห็นความแตกต่างทางการเมืองเป็นเรื่องที่ต้องเอามาตัดสินคนว่าโง่เง่าตาม ถ้าเป็นที่ก็คงซื่อคมิ ใช้น้อยถ้าได้เห็นการเอารูปคนตายมาหามเกียรติและชี้ชวนกันวิพากษ์วิจารณ์ เหตุการณ์นี้มองในแง่ดีเราก็จะเห็นตัวตนที่แท้จริงของคนเหล่านั้น เหมือนกันนะดี มันทำให้เรามีตาทิพย์ เพราะขณะที่คนอื่นมองเห็นความศรีวิไลซ์ของน้อง ๆ เหล่านั้นว่าเป็นคนรุ่นใหม่ ทันสมัย มีการศึกษา และเป็นอนาคตของชาติ แต่เรามองเห็นด้านของปีศาจร้าย ความกักหะโสมม ที่อยู่ในใจนาง ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เรื่องความเชื่อทางการเมือง แต่ เป็นเรื่องของสภาพจิตใจมากกว่า

เมื่อไหร่ที่เรามองเห็นมนุษย์ไม่ใช่มนุษย์ เรายังเชื่อในอำนาจนิยม วันหนึ่งที่เราอำนาจเราก็จะกลายเป็นปีศาจร้ายทำลายได้ทุกอย่างกระทั่ง ชีวิตคนได้อย่างสนุกสนาน คิดดูว่าแค่มีอำนาจในมือในการพิมพ์ตีพิมพ์บอร์ดดังเป็นได้ขนาดนี้ วันหนึ่งที่เขามีสิทธิ์ขึ้นขี่ตายคนพวกเขาจะ สนุกสนานขนาดไหน แล้วเราจะหวังอะไรกับอนาคตของชาติที่เป็นแบบนี้

ความหวังเรื่องสันติยังคงมีดมน แม้ขณะที่นั่งพิมพ์อยู่นี้ คณะกรรมการการเลือกตั้งก็มีมติให้ยุบพรรคประชาธิปัตย์แล้วก็ยังมีสัญญาณอะไรว่าการ ชุมนุมจะเลิกรา พรรคประชาธิปัตย์ก็ยังขออุทธรณ์คืนรณเอาชีวิตรอด หรือถึงแม้จะเลิกชุมนุมไปแล้วการทวนกลับมาของทักษิณก็อาจจะมีการชุมนุม ครั้งใหม่ของอีกฝ่าย หรือแม้แต่ทักษิณถูกประหารไป แต่เชื่อไหม ความขัดแย้งในสังคมก็ยังคงดำเนินต่อไป นายกรัฐมนตรีสุดหล่อเคย ออกมาบอกว่าอย่าเอาความขัดแย้งระหว่างชนชั้นมาเป็นเงื่อนไขในการชุมนุม แต่ในความเป็นจริง ความแตกต่างระหว่างชนชั้นนั่นแหละคือ ปัญหาหลักของประเทศนี้

ชนชั้นสูงรู้ว่าตัวเองมีอะไรอยู่ในมือและชีวิตของพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรหากเกิดความเปลี่ยนแปลงลงชนชั้นล่างรู้ว่าพวกเขาต้องการ อะไรและชีวิตของพวกเขาขั้นต่ำสุดแค่ไหนในระบบเผด็จการทหารห่อประชาธิปัตย์ (เหมือนผัดไทพอไข่) ทุกประเทศเปลี่ยนไปหมดแล้วไม่ เว้นเรียตนามและกัมพูชา เมื่อคนที่ยากแค้นลุกขึ้นมาต่อสู้กับความไม่เท่าเทียมและพวกเขาก็ชนะ ที่เชื่อว่ามันอาจจะไม่เกิดขึ้นในวันนี้ แต่วัน หนึ่งมันก็เกิดขึ้นแน่นอน เพราะกราฟภาพในใจของคนถูกปลุกขึ้นมาแล้ว อุดมคติแห่งความเท่าเทียมเริ่มคุกครุ่นในใจของผู้คนที่ถูกกดขี่ข่ม เหนง และถูกปลุกเร้าด้วยความชิงชังของชนชั้นกลางที่ถูกดึงไปเป็นเครื่องมือของชนชั้นสูงอย่างเต็มตัว

ประเทศเราไม่มีทางเป็นเหมือนเดิมอีกต่อไป ในเมื่อคนถูกเลี้ยงให้เกลียดกันแล้วรอยร้าวนี้ก็ยากจะสมาน ต้องให้เครดิตรัฐบาลชุดนี้ไว้ด้วยตรงที่ ขยันออกข่าวสร้างภาพความเลวร้ายของคนเสื้อแดง โสสีตี๊ใจ จนทำให้คนเกลียดกันได้มากถึงเพียงนี้ รัฐบาลจะต้องการรักษาอำนาจของตัวเองไว้ อย่งเหนียวแน่น สิ่งนี้อาจจะสำคัญมากกว่าความเข้าอกเข้าใจกันของคนในชาติ

มันอาจจะฟังดูอุดมคติ แต่จริงแล้วเมื่อคนเข้าใจกันว่าเราต่างมีหน้าที่ของตัวเองในสังคม ไม่ได้มีใครสำคัญกว่าใครเราเป็นพี่น้องตัวหนึ่งที่มีหน้าที่ที่ เท่าเทียมกันคือหมูนประเทศนี้ต่อไปข้างหน้าเราเข้าใจว่าเราเองก็ไม่อยากจน ไม่อยากลำบาก และคนอื่นก็เช่นกัน ใครก็อยากรวย อยากสุข สบาย เราจะไปบอกคนอื่นว่าเกิดมาจากก็ใช้ชีวิตอย่างพอเพียงไปสิมันไม่ได้หรอก เพราะลองถามตัวเองจะให้ไปอยู่อย่างนั้นเอาไหม เราก็ก็น่า เหมือนกัน ฉะนั้น กรุงเทพไม่ใช่ประเทศไทย คนกรุงเทพไม่ใช่เจ้าของประเทศ คนต่างจังหวัดไม่ใช่คนโง่ เขาตื่นแล้ว ความยากจนขึ้นแค้น มัน เรียกร้องให้เขาหาคำตอบว่าทำไมชีวิตเขาถึงไม่สามารถลิ้มรสชาติปากได้สักที วันหนึ่งเมื่อเขาเจอคำตอบเขาก็ไม่เชื่อสื่อของรัฐอีกต่อไป พวกเขา ไม่ได้เกลียดร้านและแบมือขอ พวกเขาทำงานหนักกว่าเราที่ทำงานในเมือง แต่คำตอบแทนมันต่างกันลิบลับ เราร้อนเราเปิดแอร์ แต่เขาร้อน นั้นคือพิษผลถูกทำลายและหมายถึงเงินๆ ๆ ไม่มีจะแตก นี่คือเรื่องจริง อย่างที่สุ่มไม่ใช้นิยายที่แต่งขึ้นมาประโลมโลกย์ และไม่ตื่นเงินเหมือน คำตอบที่ว่าคนเสื้อแดงทั้งหมดมาเพื่อทักษิณ

เขียนมาถึงขั้นนี้ คงมีหลายคนที่ไม่เห็นด้วยซึ่งที่เห็นความเห็นทางการเมืองแตกต่างออกไป ซึ่งไม่ได้โกรธคนเหล่านั้น เพราะคนเรามีความเชื่อต่างกันดี และจะเกลียดกันก็ไม่ว่าอะไรแต่ให้ลองถามว่า คุณเกลียดซึ่งคนมีอุดมการณ์ทางการเมืองต่างจากคุณด้วยเหตุผลอะไร หากคุณรักชาติหวงแหน ผลประโยชน์ของชาติ ลองนึกถึงคำตอบหน่อยว่า ผลประโยชน์ของชาติ คืออะไร ถ้าดีตรองดูด้วยเหตุผลด้วยข้อมูลต่าง ๆ มาประสมกัน คิดโดย "ไม่ ควรเชื่อ เพียงเพราะ..." แล้วยังยึดมั่นอุดมการณ์เดิมด้วยเหตุผลที่หนักแน่น เราก็กินดีให้ค่า

ที่หวังว่าจดหมายนี้จะเปนคำตอบที่ดีให้กับดีและน้องปาริณอยู่ไม่นาน หวังว่าสิ่งที่ก่ลัดใจอยู่คงจะคลายความเครียดของมันลงไปได้ในเร็ววัน อาจจะ สงสัยว่าทำไมที่ถึงเรียกชนชั้นกลางว่าพวกเขา แล้วพีเปนชนชั้นอะไร จริง ๆ แล้วพีก็เปนชนชั้นกลางเหมือนกับทุก ๆ คนที่เล่นเน็ตอยู่ ณ ที่นี้ แหละจ๊ะ เพียงแต่บางครั้งเราก็ไม่ยอมถูกเหมารวมไปอยู่ในหมวดชนชั้นกลางที่เหยียดวรรณะ เพราะถ้าเปนเช่นนั้นแล้ว พียอมเปน "ไพร่" มากกว่าจะเปนคนในแดนศรีวิไลซ์ที่มองเห็นคนไม่เห็นเปนคน

วิงวอนให้ทุกคนได้มี "โยนิโสมนสิการ" ในเร็ววัน

แมวโพง สีสวยดี

เอกสารประกอบการเรียนการสอน ชุดที่ 5 การวิเคราะห์วิจารณ์ภาพยนตร์

ทฤษฎี AUTUER CRITICS

บทสัมภาษณ์ซูเกียรตี คักดีวีระกุล

http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1272293566 วันที่ 27 เมษายน พ.ศ. 2553

เป็นกระแสขึ้นมาในอินเทอร์เน็ต เมื่อ "มะเตี้ยว-ซูเกียรตี คักดีวีระกุล" ผู้กำกับภาพยนตร์เจ้าของผลงานอย่าง "13 เกมสยอง" และ "รักแห่งสยาม" เขียนจดหมายที่มีเนื้อหาอิงกับสภาวะการเมืองปัจจุบันด้วยท่าทีกระตุกชาชนชั้นกลางแล้วนำไปเผยแพร่ผ่านโลกโซเชียล ก่อนจะถูกนำมาเผยแพร่ซ้ำในเว็บไซต์มติชนออนไลน์ กระทั่งกลายเป็นกระแสวิพากษ์วิจารณ์เพราะมีทั้งผู้เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย

มะเตี้ยวได้รับทั้ง "ก้อนอิฐ" และ "ดอกไม้"

"ก็เฉยๆ นะเพราะเขียนลงบล็อกก็ต้องการบอกอยู่แล้ว" ผู้กำกับดั่งเปรยยิ้มๆ

เหตุหนึ่งที่ทำให้คนในวงการบันเทิงอย่างเขาตัดสินใจเปิดตัวแสดงความเห็น ทั้งที่จริงๆ แล้วเงียบไว้จะดีกว่า มะเตี้ยวบอกว่า เป็นเพราะกระแสในอินเทอร์เน็ตอย่าง "เฟซบุ๊ก" นั้นน่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง

"มันเหมือนว่าคนในเมืองมีความเข้าใจอย่างหนึ่ง มีคนเอารูปคนตายลงอินเทอร์เน็ต ก็มีคนแสดงความสะใจ สมน้ำหน้าตายซะได้ก็ดี น่ากลัวคือแล้วมีคนเห็นด้วยเยอะแยะ เราตั้งแต่แรกแล้วว่าคุณกรุงเทพฯ รู้สึกยังงั้นกับการชุมนุม ก็ว่าทุกวันในเฟซบุ๊ก ไปตายซะ เป็นวัวเป็นควายก็กลับไปอยู่หน้าซะ เราก็อึ้งๆ ในใจ เห็นด้วยไหมกับการชุมนุมเราก็ไม่เห็นด้วยทุกอย่าง ก็เตือนร่อนอยู่ แต่มันเป็นผลสืบเนื่องกันมา ก็เข้าใจ"มะเตี้ยวแสดงความเห็น

"ตอนหลังก็ไปหาข้อมูลเกี่ยวกับการเมืองอีกด้านมาเหมือนกัน ก็พอจะเข้าใจเหตุที่เขาทำกัน ยอมรับว่าตอนเขียนก็มีความรู้สึกเหมือนกับสิ่งที่คนกรุงเทพฯ ทำกับมือด้วยพรรคคิดวาจาซึ่งมันสะท้อนอะไรบางอย่าง ก็เลยต้องตอบว่าเขาไปซะที่ว่าฟังอีกข้างด้วยอย่าเพิ่งคลั่ง เราก็ต้องตอบหน้าให้ได้สติ ฟังการเมืองอาจจะคิดว่าเราแดงฉานไปแล้ว" เขากล่าวพร้อมหัวเราะ

ในทหระณะส่วนตัวของเขาซึ่งก็ออกตัวว่าเป็นคนชนชั้นกลางเหมือนกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตลอดระยะเวลา 4-5 ปีที่ผ่านมา มันสะท้อนว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่การบังคับใช้กฎหมาย นักการเมืองมาก็ไป แต่คนที่จะหาผลประโยชน์กับการเมืองก็ยังมีอยู่

"แล้วมันยังงั้น เราขับไล่ทักษิณที่เราคิดว่าเป็นตัวแทนความคดโกงไปแล้ว แต่นักการเมืองบางส่วนที่อาจจะทุจริตก็ยังมีอยู่ในรัฐบาลชุดปัจจุบัน ตอนนั้นยอมรับไม่ได้ แล้วทำไมตอนนี้ยอมรับได้ละ มันก็สับสนว่าสังคมต้องการอะไรกันแน่"

ที่สุดซูเกียรตีก็เห็นว่า มันต้องยอมรับความจริงว่านักการเมืองมาด้วยผลประโยชน์ ถ้าตกลงกันได้ สันติสุขก็จะกลับมา ถ้าอำนาจหลายๆ ส่วนตกลงกันได้ก็สันติ แต่ตอนนี้ประชาชนกลับกลายเป็นคนต้องรับเคราะห์ มันเศร้าหมดหวัง เราโตมามันทำให้เราเห็นอะไรเยอะ ตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้โลกในอุดมคติมันไม่มีจริงสักอย่าง

"คุณอภิสิทธิ์อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ (อุดมคติ) แต่ว่าแกอยู่ในระบบที่ผิด เราเชื่อว่าประเทศไทยทั้งหมด ชนชั้นมันมีอยู่จริง คนมันจนมันไม่ได้จนเองเฉยๆ นะมันมีที่มาที่ไป คุณทักษิณมองออกทางโครงสร้างแล้วก็เห็นว่าช่วยยังไง พอคุณอภิสิทธิ์มาทำนโยบายเดียวกันกลับทำไม่ถูกจุด" ในอีกด้านก็อาจจะมีความเสี่ยงว่านโยบายของทักษิณเป็นเสรีนิยมค่อนข้างมาก สุดท้ายความมั่งคั่งทั้งหมดก็ไปตกอยู่กับคนที่กระเป๋ใหญ่สุดอยู่ เรื่องนี้มะเตี้ยวเห็นว่า "เวลาที่ผ่านไป ก็คิดว่าคนส่วนหนึ่งเขาจะมองออก แต่รัฐบาลชุดนี้ก็ได้ทำอะไรที่จะไม่ให้มันเกิดขึ้น นอกจากไปไล่จับคุณทักษิณ"

"สิ่งที่ช็อกซ้ำคือ คุณทักษิณพยายามจะเป็นเจ้าของสื่ออย่างครบวงจร แต่รัฐบาลชุดนี้ก็ใช้สื่อของตัวเองเต็มๆ เหมือนกัน แล้วสื่อเองก็เป็นปัญหาจริงๆ นายทุนสื่อมันมีจริงๆ ในวงการ เขาก็กวานซื้อสื่อ มันไม่ต้องพูดเรื่องการเมืองกลางเพราะว่ามันไม่มีอยู่แล้ว และไม่ว่าเหลืองหรือแดง สื่อก็รับใช้ใครสัก

คนตลอด คนอยากใช้สื่อก็มาจับขวานซื้อไปซะ"

"ถ้าต้องให้ประชาชนรับสื่อเยอะแล้วก็เลือกซื้อเอา แบบนี้ก็เหนื่อยเหมือนกัน จะทำยังไงไม่ให้ใครครองสื่อ ตรงนี้ไม่รู้ว่ามันเป็นเรื่องของกลไกหรือจริยธรรม" มะเดี่ยวให้ความเห็น คำถามคือมันเกิดอะไรขึ้น? ที่ไม่ว่าเปลี่ยนไปข้างไหนก็กลับมีปัญหาเดิมๆ เกิดขึ้นมา อันนี้เป็นเรื่องที่ต้องถามตัวเอง ถ้าถามว่าทางออกปัจจุบันของปัญหาตอนนี้หลายๆ ฝ่ายมองว่าควรคุยกัน มะเดี่ยวบอกว่า ที่จริงเขาเองก็เห็นแบบนั้น **แต่ตอนนี้ทุกอย่างมันไปกันใหญ่แล้ว เพราะเริ่มไม่ใช่เรื่องของ 2 ฝ่าย และเรื่องราวเลยเถิดจนคนเริ่มลืมนึกเริ่มต้น และเหลือเพียงอารมณ์และความต้องการเอาชนะกันอย่างเดียว**

"ก็คิดเหมือนกันนะว่ายุคสภากแล้วไง คุณทักษิณกลับมา อีกข้างก็ออกมาชุมนุม มันก็ถูกกฎหมายก่อนไหม แต่บรรยากาศตอนนี้ทั้งสองฝ่ายจะมานั่งคุยกันได้ไหม? ฝั่งเป็นกลางที่คนเชื่อถือมันไม่มีแล้ว ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เราค่อยๆ ทำลายคนกลางในสังคมไปหมด ด้วยกระบวนการทุกอย่างที่เกิดขึ้น มันคุยกันยากแล้ว"

เขาว่าในฐานะคนในสังคมส่วนหนึ่งคงต้องเปิดใจยอมรับว่า มันเป็นช่วงของการเปลี่ยนแปลงระบบบางอย่างในสังคม แต่ปัญหาที่สำคัญที่สุดตอนนี้คือขั้นตอนนี้จะเป็นยังไง ซึ่งเป็นส่วนที่สังคมต้องมาพูดกันว่าต่อจากนี้จะเป็นยังไง

"ปัญหาที่ต้องมองให้ออกว่า อะไรคือจุดที่ทำให้ชนชั้นมันต่างกันขนาดนั้น ชนชั้นกลางกลางน่าสงสารที่สุด เพราะไม่มีทุนไม่มีความมั่นคงในชีวิต เขาต้องอิงอำนาจ ชนชั้นล่างหรือกลางใหม่ ตามข้อเขียน อ. นิธิ เอียวศรีวงศ์ ที่บอกว่าจะโตมาจากภาคเกษตร ก็กลับไม่เป็นที่ยอมรับของชนชั้นกลางและสูงเดิมด้วยข้ออ้างว่าไม่มีการศึกษา แต่ว่าปัญหาเกิดจากอะไร ทำไมจนถึงวัดกันที่การศึกษาคืออาจจะเพราะว่าคุยกันไม่รู้เรื่องเลยต่อกันว่าไม่มีการศึกษา อาจจะเป็นเพราะว่าต่างคนต่างมีตรรกะของตัวเองด้วย"

ในทรศนะเขการศึกษาที่แหละซึ่งเป็นตัวถ่วงคนให้ห่างออกจากกัน โดยเฉพาะเรื่องของ "การสอบเข้ามหาวิทยาลัย"

"สมัยเราที่ใช้โครตม.ปลายแล้วเดี๋ยวก็ไม่ใช่มันงแล้วนะ แต่เด็กสมัยนี้ยิ่งกว่าอีก และสอบแต่ละครั้งก็ใช้เงินค่าสอบ เคยมีเด็กเขียนมาถามเราว่า ถ้าไม่มีเงินจะสอบได้ยังไง แล้วมาตรฐานการออกข้อสอบมันมาจากส่วนกลาง แต่เด็กที่อยู่ต่างจังหวัดก็ไม่ได้เรียนแบบเดียวกับเด็กเตรียมอุดมฯ มันก็ทำกันไม่ได้เลย กลายเป็นว่าถ้าต้องการเรียนสูงต้องเข้าเมือง ต้องไปกวตริขา ตรงนี้เงินมันก็เข้ามาบับบาท มาตรฐานการศึกษาตอนนี้ก็อย่างที่รู้กัน ไม่แปลกที่มันจะเกิดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา"

"นอกจากนี้อาชีพศึกษาก็ล้มเหลว ส่งไปเรียนแต่กันเรียนตีกัน ส่วนอาชีพบางอย่างก็เป็นอาชีพสำคัญนะ แต่ทำไมระบบการศึกษาส่งคนเข้าอุตสาหกรรมไม่ได้ครบและขาดแคลนขนาดนี้" มะเดี่ยวบอกว่ามันชัดเจนมากที่ระบบของประเทศตอนนี้มันล้มเหลวไปหมดทุกระบบ **"มันเป็นไปได้ยังไงที่ระบบทุกอย่างในประเทศมันช่วยกันผลักดันให้คนในสังคมมันล้มเหลวในชีวิตโดยพร้อมเพรียงกันไปหมดขนาดนี้ คนที่จะประสบความสำเร็จได้ถ้าขึ้นมาจากฐาน มันก็ต้องกระเสือกกระสนดิ้นรนเป็นพิเศษ แล้วปลายยอดกับฐานมันถ่วงออกจากกันจนกว้างไปหมด"** ถ้ามานั่งคิดดูไม่ว่าจะเป็นการชุมนุมครั้งไหน ตั้งแต่ 14 ตุลา 6 ตุลา พฤษภาทมิฬ จนถึงครั้งนี้ เรื่องราวและมีอุปทุกอย่างที่เกิดขึ้นก็คล้ายคลึงกันไปหมด ชูเกียรติตั้งคำถามว่าทำไมสังคมไทยยังผ่านจุดนี้ไปไม่ได้สักที

"มันปฏิเสธไม่ได้ว่าเป็นเพราะคนชั้นสูงเอาทรัพยากรไปหมด และคนมันก็เรียนรู้มาเรื่อยๆ คนจนเขาก็ไม่ได้มั่งมาย มนุษย์เรามีความคิด มีฐานในเรื่องการดำรงชีวิตเป็นแรงผลักดันทำให้มีสติปัญญา ชนชั้นล่างตอนนี้ต้องการท่องอิมก่อน ซึ่งถ้าถามว่าทำไมมันเกิดซ้ำเรื่องเดิม ก็เพราะมันไม่อิมมาตลอด **30-40 ปี ไม่อิมจริงๆ ไม่ใช่ว่าเขาเคยได้แล้วไม่ได้ ความหวังที่ชีวิตจะได้ลืมนตาอ้าปาก มันยังไม่มาถึงเลย"** **นั่นแหละปัญหาที่แท้จริง ที่คนชั้นกลางบางส่วนอาจจะยังไม่ตระหนักให้มากพอ จนเป็นที่มาของการแสดงออกต่อม็อบในเวลาสั้นๆ ซึ่งสุ่มเสี่ยงและแตกแยกอย่างน่ากลัว**

อย่างไรก็ตามในฐานะคนธรรมดาๆ ที่ไม่ได้ฝึกฝฝฝ่ายใด มะเดี่ยวเปิดเผยว่าเวลานี้อยู่บ้านก็ปิดทีวี

"สิ่งที่ทำได้คืออย่าโกรธอย่าเกลียดกัน อย่ามาหักหาญกันเกินไป ปลอ่ยให้คนที่อยู่ในการเมืองทำหน้าที่กันไป หลายคนอาจจะไม่ซีเรียสเรื่องการเปลี่ยนแต่ว่าซีเรียสเรื่องวิธีการ แต่นั่นก็เป็นเรื่องที่เราไปคุมอะไรไม่ได้แล้ว เพราะตอนนี้มันมั่วไปหมด"

"ถึงเวลาวันจางก็หวังว่าเราคงคิดได้ ว่าทุกคนก็รักชาติ สุดท้ายจะพบว่าเราหวังดีต่อกันทั้งคู่ แต่ว่าด้วยอารมณ์มันก็บังตาเราไปบ้าง"
